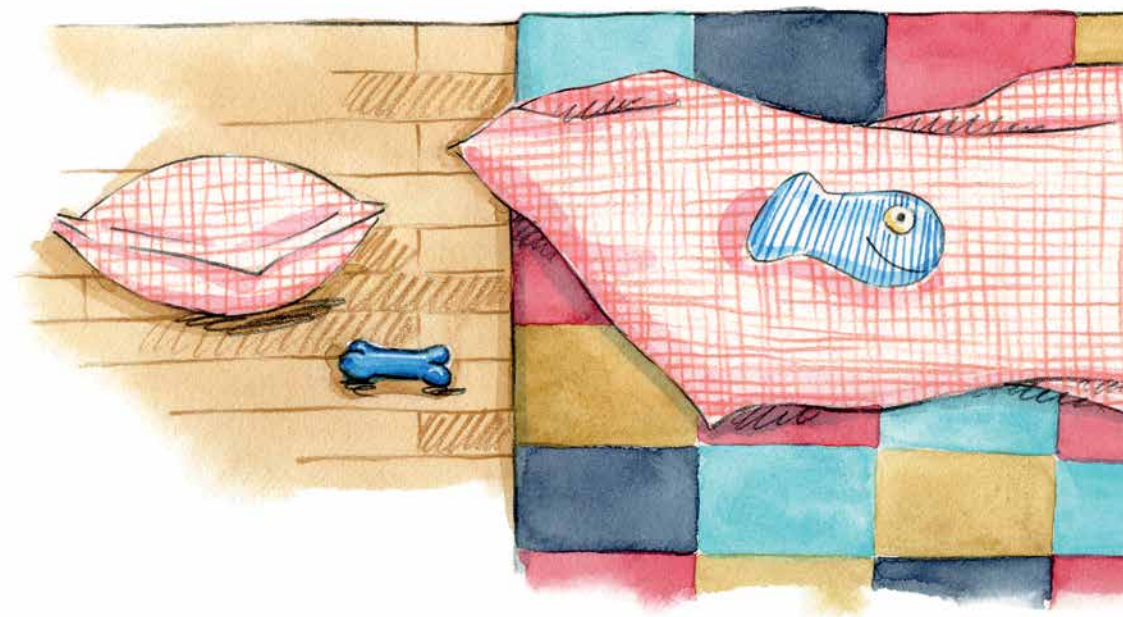

INDULANDUSZ!

Ébresztő előtti mélységes csend volt a Széna család házában. Anya és apa a nagyágyban durmolt, Kefir, a család kutyája pedig a rugós fotelben aludt hókiflipózban. Ám Bogi ágya teljesen üres volt: se Bogi, se takaró, se párna. Még Ernő, a plüssshangyász sem hevert benne.

VAJON HOL LEHETNEK?

Széna Bogi a nappali kanapéján szuszogott. Meglehetősen szokatlan látványt nyújtott.

Szénaboglya frizurája kényelmes fészkében Ernő kucorgott, de kikandikált még Bogi hajából egy apró csúzli, egy szúnyogriasztó spré, meg egy pakli kártya is. Mindebben viszont még nem lett volna semmi különös. Elvégre Bogi hajába csak a zongora nagyságú dolgok nem tudtak belegabalyodni.

Az igazán furcsa az volt, hogy Bogi pizsama helyett farmersortban, pólóban, begombolt kardigánban és zokniban aludt, sőt még cipő is volt a lábán. Teljesen bekötve!

Hajnali öt óra nulla nullakor fűlsiketítő hangerővel megszólalt apa telefonos ébresztője. Amíg anya és apa krákogva és harákolva, csipásan és nyöszörögve lelépdeltek a lépcsőn, addig Bogi máris turbóüzemmódra kapcsolt.

Felpattant, gyors mozdulatokkal, egy fakanál segítségével belegyömöszölte a haját (és a hajában található dolgokat) kedvenc kék baseballsapkájába, felkapta a vállára a hátizsákját, majd, mint aki jól végezte dolgát, félálomban nekidőlt a bejárati ajtónak. Lábához rövidesen Kefir is odacsüccsent.

„Rajtam aztán ne múljon – gondolta Bogi. – Én mindent megteszek, hogy a lehető leggyorsabban érjünk a világ legeslegklasszabb helyére. Nincs időnk késlekedni!” – mormolta Kefirnek, majd becsukta a szemét, hogy kicsit pihentesse.

Széna Bogi számára ugyanis a világ legeslegklasszabb helye a Fekete-Körös folyó melletti Városerdő volt, és azon belül is a nagyiék nyaralója. Egy nyaraló, amit Széna papa még fiatalon, a saját kezével épített! Bogi ez nagyon lenyűgözte, pláne, hogy elsőre nem is látszik nagypapán, hogy ilyen erős!

Széna Bogi egész évben csak azt várta, hogy mikor lehet már a nagyiéknál Városerdőn. Annyira szeretett ott lenni, hogy szinte még akkor is vágyódott Városerdő után, amikor éppen ott volt. De persze akkor egy egészen kicsit kevésbé.

VIRÁGOT SZEDNI a gáton
a mamával,

KÁRTYÁZNI a papával,

Hiszen Városerdőn lehetett:

STRANDOLNI a Fekete-Körösnél,

SÉTÁLNI apával az erdőben,

tenyérrel **FESTENI** anyával,

a mókuskuckóban ücsörögni,
és **BOSZORKÁNYFŐZETET** készíteni,

vagy csak elheverni az óriási diófa
alatt, és hallgatni a diófalevelek
susogását, miközben **NYIKOROG**
A RÉGES-RÉGI HINTAÁGY.

Időközben a lassú szülők is szinte elkészültek.

– Felébreszthetnénk Bogit! – javasolta anya, miközben elfojtott egy ásítást.

– **NAHÁT**, nincs az ágyában! – vette észre apa, amikor benyitott Széna Bogi birodalmába.

A nappaliba lépve aztán felfedezték a kanapén található egyértelmű nyomokat, majd meglátták a kislányukat is, amint útra készen laposakat pislog a bejárati ajtónál.

Nem állták meg nevetés nélkül.

– Bogókám, elképesztő gyors vagy! – álmélkodott anya, miközben próbálta becipzározni teletömött táskáját.

– Bizony, ez már-már teleportálás – tette hozzá apa, és egy kicsit gyorsabban kortyolt a kávéját.

Rövidesen beültek a kocsiba. Bogi kibányászta a sapkájából (és a hajából) Ernőt, hogy a hosszú kocsiuton ne legyen szegénynek hányingere, apa pedig betette a szokásos nyaralós zenét. Így indult el a család nyaralni a világ legeslegklasszabb helyére.